

Forfatter: Heiberg, P. A.

Titel: Udrag fra De Vonner og Vanner

Citation: Heiberg, P. A.: "Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter", i Heiberg, P. A.: *Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter*, udg. af Otto Borchsenius ; Fr. Winkel Horn , 1884, s. 488. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibergpa01val-shoot-idm140167176036656/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter

Hr. v. Wageman. Ja, gid jeg kunde gjøre det samme!
 Frukenen. Min Herre! foruden Deres herlige Karakter
 har De en Lighed med en vis Person, som meget rekomman-
 derer Dem. — Det er min Haand, uden længere Betænkning.
 En Pige var tredive Aar har heller ikke lang Tid at betænke
 sig i. (aan der faaen læser hendes Haand).

David. Hurra! David er glad.

==

„De Bøtter og Bannet“ blev i første Gang trykt i Bort Sind af
 „Skuelyst“ af P. A. Heiberg 1798 og ledsagedes da af følgende

Fortale.

Efter at jeg i mine toende foregaaende Komedier, Forbands-
 lingen og Heddingborn, havde været saa lykkelig at more
 Publikum og behage, følte jeg dog alt for vel — og naar havde
 sandelig ogsaa saa adskillige dels anseelige, dels værdige Maader sørget
 for at lade mig føle det —, at disse Arbejder, med alt det, at de vare
 fremde af en dansk Mand og paa dansk Grund, dog alligevel ikke kunde
 være bevilligede til at kaldes Originater i Ordets strengeste Forstand.
 I det første Stykke tilhørte den ganske Plan, næsten hele Intrigen
 og de fleste Karakterer Tysklands: det var altsaa kun at ønske som
 spanske Planteser implanteede i dansk Jord, og min Fortjeneste af dette
 Stykke som Forfatter kunde ikke være lykkelig større end Utegnings-
 mandens, der, efter sin Vane, sørger for at opdrage fremmede Planter
 til at blive saa sjældne, som det er muligt i en for dem ubøet Himmelsgn.
 I det sidste Stykke var vel hele Planen og Intrigen saa vel som
 næsten alle Karaktererne min uimodsigelige Egenhed; men Ideen til et
 saadant Stykke havde jeg dog hentet hos den tyske Digter Stephanie.
 Sædne vare desuden, som de naturligvis maatte være, fremmede og
 opblandede med danske Sæder; de vare ikke, som Hr. Professor Lode
 er Sted meget rigtig udstrykker sig: Riv af vores Riv og Sæder
 af vores Sæder. Naar kunde, har hvad Forhandlingerne angaar,
 lige saa vel satte Scenen i Frankrig, Tyskland eller Spanien som i
 Danmark, og Stykket skulde ved denne Forlægning af Scenen hverken
 vinde eller tabe betydeligt.

Nu foresatte jeg mig da en Gang at forsøge paa at maale danske
 Sæder og rene nationale Daarligheder. Mine Venner søgte at op-